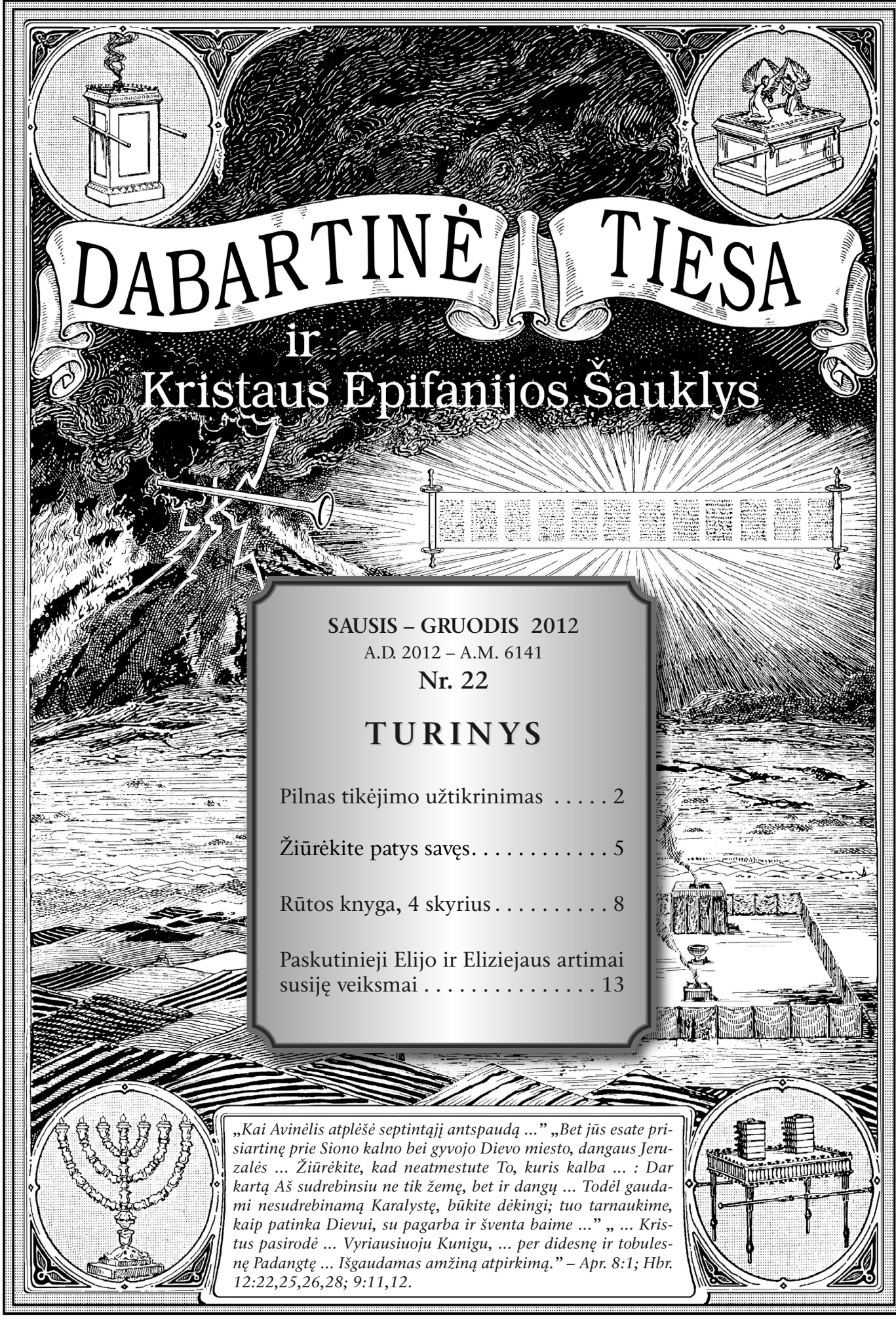




DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklys

SAUSIS – GRUODIS 2012

A.D. 2012 – A.M. 6141

Nr. 22

TURINYS

Pilnas tikėjimo užtikrinimas 2

Žiūrėkite patys savęs. 5

Rūtos knyga, 4 skyrius 8

Paskutiniai Elijo ir Eliziejaus artimai
susiję veiksmai 13

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate priartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr. 8:1; Hbr. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

PILNAS TIKĖJIMO UŽTIKRINIMAS

„Tikrai, gerumas ir gailestingumas lydės mane per visas mano gyvenimo dienas, ir aš gyvensiu Viešpaties namuose per amžius“ – Psalmė 23:6.

ŠVENTAS PAULIUS kalba apie pilną vilties užtikrinimą ir pilną tikėjimo garantiją, kaip apie teisingą, tinkamą būseną Viešpaties žmonėms (Hbr. 6:11; 10:22). Tokią mintį ir išreiškia pranašas mūsų teksto eilutėje – pilną pasitikėjimą, kad Tas, kuris pradėjo mumyse gerą darbą, ne tik gali jį pabaigti, bet taip pat ir to nori (Fil. 1:6). Bet kiek, palyginus, nedaug krikščionių turi tokį pilną savo tikėjimo užtikrinimą, ir kiek mažai iš jų gali pasakyti: „tikrai, be abejonės, gerumas ir gailestingumas lydės mane per visą mano gyvenimą, ir, Dievo malonei padedant, galiausiai aš pasieksiu Tūkstantmetinę Karalystę ir nuostabius dalykus, kuriuos Dievas žadėjo tiems, kurie Jį myli!“. Ta mažuma krikščionių, kurie sugeba pilnai pajauti ir suvokti tai, apie

ką kalba Apaštalas ir Pranašas tuose pasakytuose išsireikimuose, turi tame didelį džiaugsmą, puikų palaiminimą, didelį širdies poilsį, kurio kiti neturi. Tad paklauskime, kodėl skaičius tų, kurie įeina į tikėjimo poilsį, yra toks mažas? Kokios yra kliūtys, su kuriomis kiti susiduria, ir kaip jas galima pašalinti taip, kad dauguma Viešpaties žmonių galėtų gauti tą malonę?

Kliūtys yra dviejų rūšių:

(1) Daugelis asmenų, kurie yra Viešpaties pusėje, ir kurie buvo Jo labai palaiminti bei padarė nemažą pažangą Jo Žodžio pažinime, ir kurie tiki į Viešpaties Jėzaus aukos nuopelną, kaip į vienintelę amžino gyvenimo viltį, ir kurie yra išteisinti, bet, nepaisant to, nepadarė antro žingsnio, būtino pilnam priėmimui į Dievo šeimyną, į artimą draugystę su Kristumi, kad pasinaudotų Karalystės teikiamomis aukščiausiomis galimybėmis. Šio žingsnio tikslas, kuris yra būtinas norint tapti Jo žmonėmis, yra pilnas pasišventimas, (Rom. 12:1) – pilnas atsisakymas savo valios, kartu su visais norimais pasiekti dalykais bei gyvenimo tikslais, o taip pat atidavimas visko, ką turime, kaip pavyzdžiui, laiko, įtakos, išteklių bei reputacijos. Kadangi ši klasė neapsisprendė žengti to žingsnio, nepaėmė kryžiaus norint sekti Avinėlį be dvejonų, kur tik Jis juos veda, todėl labai pagrįstai jaučia abejones, nebūdami tikrais, iki kokio laipsnio priklauso jiems Viešpaties pažadaai, ar tai dėl dabartinio gyvenimo, ar dėl būsimojo ateityje. Ir tame jie yra teisūs, nes nė vienas iš tų pažadų, šiam laikui ar būsimam, nepriklauso jiems, ir nei kam kitam, kuris nebus įėjęs į pilno savęs atsisakymo, pasiaukojimo sąlygas, stodamas Dievo akivaizdon šventu, priimtinu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

Mūsų patarimas tiems asmenims yra, kad suprastę, jog yra tokioje situacijoje, ilgiau nedelstų, bet paskubėtų kiek galima greičiau pasinaudoti ta privilegija, dovanota Visagalio. Jeigu dar dels toliau, tai pagal Apaštalo pasakytus žodžius, jie priima Dievo malonę veltui – nepasinaudodami ja paskirtame laike (2 Kor. 6:1). Dievo malonė dosniai suteikiama tiems, kurie suprato, kad atpirkimas, kuris yra Jėzuje Kristuje, yra malonė nuodė-

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISSIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktoriaus

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

P. d. Nr. 1, LT – 45012, Kaunas.

Kitas leidinys:

Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklys

Žurnalai leidžiami:

anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rįstų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškinančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

mėms atleisti, išteisinimui per tikėjimą; tapome ja apdovanoti, būtent tam, kad išpildydami tas sąlygas, galėtume tapti tarnais, vertais Dievo priėmimo per tą didžią mūsų Atpirkėjo auką.

Todėl, kiekvienas, kuris ateina iki to taško ir sužino apie savo privilegiją, tačiau niekaip neapsisprendžia atiduoti tą savo „mažą viską“, atmeta siūlomą jam Dievo malonę, o tai parodo susidomėjimo, įvertinimo trūkumą, kad atiduodami savo šio netobulo gyvenimo atkarpėlę, mainais galėtų gauti puikią galimybę Tūkstantmetinėje Karalystėje. Taigi, tokie žmonės ima Dievo malonę veltui, nepasinaudodami ja labiau, negu pasaulis, kuris vis dar tebėra tamsoje ir apakintas.

Ką tokie turėtų daryti? Jie tuojau pat, neatidėliodami, turi nuspręsti, jog atidavimas visko, ką turi, Viešpaties tarnybai yra ne tiktai išmintingas dalykas, bet auka aiškiai per mažą – daug kartų mažesnė, nei tai, ką norėtume duoti Tam, kuris parodė tokią didelę užuojautą ir malonę mums. Ir tik būtent taip turime jaustis, net jei mums už tokį savęs paties pašventimą nebūtų žadėta jokių dovanų. Vis dėlto, atkreipdami dėmesį į tai, jog Dievas yra numatęs dovanas ir palaiminimus, turime nujauti, kad atsisakymas jas priimti, parodytų ne vien tik Dieviško gailestingumo įvertinimo trūkumą, bet taip pat ir mūsų proto sprendimų silpnumą, jog nesugebame pasverti menkaverčių ir praeinančių savivalės malonumų, trunkančių keletą trumpų metų, su amžinybės džiaugsmu bei palaimomis Karalystėje, būnant harmoningoje santaikoje su Viešpačiu.

Ir dar daugiau, pasišventusieji yra vieninteliai, kurie iš tikro pilnai džiaugiasi dabartiniu gyvenimu, nes turi širdies ramybę, kurios pasaulis negali nei duoti, nei atimti – tai būseną, kurios geidžia ir ieško visas pasaulis, bet neranda, kadangi neieško jos Viešpaties nurodytu būdu, kurio esmė yra visiškas paklusimas bei pilnas atsidavimas Jam. Taigi, labai raginame šią klasę, į kurią dabar kreipiamės, kad neatidėliotinai ir skubiai sudarytų savo sandorą su Viešpačiu ir taptų paveldėtojais Jo gerų, kilnių pažadų, liečiančių dabartinį gyvenimą, o taip pat ir būsimąjį, ir kad padėtų

pamatą įėjimui į „pilną tikėjimo užtikrinimą“ ir pilną užtikrinimą vilties, kad Dievo gailestingumas ir gerumas lydės juos per visas jų dabartinio gyvenimo dienas, ir kad gyvens savo ateities būsimajame name amžinai.

(2) Tarp tų, kurie yra tikrieji krikščionys, ir kurie yra sudarę pilną pasišventimo sutartį, sandorą su Viešpačiu, sutinkame daug tokių, kurie sako, o dar daugiau, kurie nesakydami galvoja: „O, kad galėčiau būti tikras, kad Dievo gerumas

ir gailestingumas bus su manimi per visas mano gyvenimo dienas ir pasiečiau Karalystę! O, kad galėčiau turėti pilną tikėjimo užtikrinimą, visišką tikrumą, kad tapau Viešpaties priimtu, ir kad dėka Jo malonės galiausiai tapsiu nugalėtoju!“. Kame



Devizas 2012-tiems metams

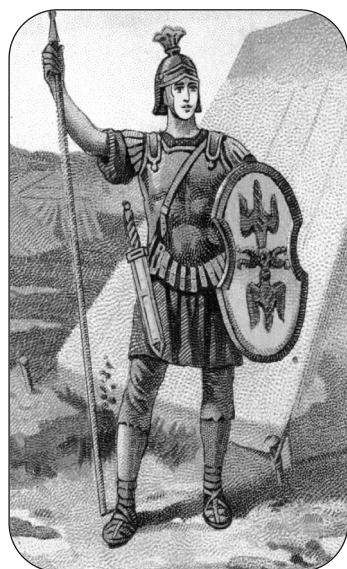
tad yra tos klasės problema? Dėl ko neturi tos pilnos tikėjimo garantijos? Atsakome, jog šios klasės sunkumai yra tame, kad trūksta tikėjimo Dievu, o toks tikėjimo trūkumas nepatinka Sutvėrėjui, nes „be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui“. Dar daugiau, toks tikėjimo trūkumas yra jiems nuolatine kliūtimi norint nugalėti, kaip parašyta: „Ir štai pergalė, nugalinti pasaulį – mūsų tikėjimas“. Krikščionis, kuris neturi tikėjimo skydo, ir tai didelio skydo, nuolat atsiduria nepalankioje situacijoje priešais priešininką (Hbr. 11:6; 1 Jn. 5:4).

Ką reikia padaryti, kad nugalėti tą tikėjimo trūkumą ir jį sustiprinti? Atsakome, kad taip, kaip Apaštalai kadaise, toks krikščionis turi melstis: „Viešpatie, padaugink mūsų tikėjimą“. Po to, veikiant sutinkamai su ta malda, kiekvienas turi ugdyti tikėjimą savo širdyje: (a) dažnai atgaivindamas atmintyje Dievo pažadus ir vis geriau susipažindamas su jais Tėvo Žodyje; (b) turi stengtis vis dažniau prisiminti, kadangi yra sudaręs sandorą su Viešpačiu, kad tie pažadai priklauso jam, o savo širdyje ir žodžiuose turi laikyti juos savais, išpažindamas tai prieš Viešpatį savo maldoje su dėkojimu. Jis turi laikyti tuos pažadus kaip jam priklausančius savo mintyse ir pokalbiuose su broliais, svarstant temas apie šventus dalykus.

Kai pasirodys išbandymai, sunkumai ar vargai, jis turi mąstyti apie tuos pažadus, atsiminda-

mas, jog jie priklauso jam – kadangi Dievas juos pažadėjo tiems, kurie Jį myli – kurie sudarė sandorą pasišvęsdami (Rom. 12:1). Turėtų jie nutarti besąlygiškai pasitikėti dangiškojo Tėvo Žodžiu. Ir jeigu nutiks koks atsitikimas, tegul mintyse prisimena pažadą, kad „visi dalykai išeina į gera tiems, kurie myli Dievą, kurie Jo nutarimu yra pašaukti“, ir įsitikins, kad tai, kas tariamai atrodo esąs atsitiktinis atvejis, nebūtų įvykęs, jeigu Dievas per jį nenumatytų duoti reikalingos pamokos ar palaiminimo. Tegul sustiprina savo protą ta mintimi, kad tai atsitiko pagal tą pažadą, kadangi jis myli Viešpatį, ir taip Jį pamilo, kad visiškai atsidadė Jo valiai, o per tai tapo užtikrintu, kad tas pažadas buvo jam numatytas.

Tegul toks krikščionis prisimena sau taip pat ir Apaštalo žodžius, kad jeigu Dievas taip labai mus pamilo, kai dar buvome nuodėmiautojais, kad paruošė dėl mūsų didį išgelbėjimą Jėzuje Kristuje,



Nes mes grumiame ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio amžiaus tamsos pasaulio valdovais ir pikto dvasinėmis jėgomis dangaus srityse. Todėl stverkitės visų Dievo ginklų, kad galėtumėte priešintis piktojią dieną ir, visą atlikę, išsilaikyti. – Efez. 6:12, 13

mūsų Viešpatyje, tai tuo labiau mus myli nuo to laiko, kai esame išteisinti per tikėjimą didžiuoju išpirkimu, ir pilnai pasišventėme Jam, ir tapome priimti į Jo šeimą. Taip pat tegul atsimena, kad Tas, kuris pradėjo tą gerą darbą, niekada nesikeičia, ir kad jei mūsų širdys vis dar yra harmonijoje su Juo, jei mūsų tikėjimas į didįjį išpirkimą yra aiškus ir tvirtas, o mūsų pasišventimas vis dar yra pilnas ir visiškas taip, kad nesistengiame pildyti savo valios, bet vykdome Jo valią visuose savo gyvenimo dalykuose ir reikaluose, tada mes iš tikrųjų galime turėti pilną tikėjimo užtikrinimą, o kadangi žinodami, kad Dievas yra nesikeičiantis, ir žinodami, jog mes vis dar esame santaikoje su Jo pažadais bei patvarkymais, mes žinome, kad ir visa Jo maloninga apvaizda ir toliau vis veikia mūsų naudai. Tai ir yra pilnas tikėjimo užtikrinimas – pilnas pasitikėjimas Viešpačiu.

Tačiau vis tik yra galimas dalykas, kad toks tikrasis krikščionis, kuris žengė išteisinimo žingsnį, ir pasišventimo žingsnį, ir tapo priimtas į Dievo šeimyną, ir kuris turėjo pilno tikėjimo užtikrinimo palaimą – yra galimas dalykas jam tai prarasti, jeigu taps per daug apkrautas šio gyvenimo rūpesčių, pasidarys šaltas ir abejingas Viešpaties atžvilgiu, Jo Karalystės atžvilgiu, abejingas Jo brolių atžvilgiu, Jo reikalui ir t.t. Tokie asmenys, aišku, kad nebeturi pilno tikėjimo užtikrinimo. Dievas nenumato jo jiems, bet greičiau numato, kad jeigu paliekame tinkamą pasišventimo laikyseną ir elgseną, tai turime prarasti taip pat džiaugsmą ir paguodą, kuri su tuo susijusi. Nėra tai numatyta vien tik kaip bausmė, bet numatyta ypatingai tam, kad mus pažadinti, jog suprastume, ką prarandame, ir tuo tikslu, kad tie, kurie „prarado savo pirmąją meilę“ taptų atgaivintais, atnaujintų savo pasišventimo įžadus ir grįžtų pas Viešpatį, kuris dosniai jiems atleis ir sugrąžins Savo išgelbėjimo džiaugsmą.

Taigi, apžvelgdami mūsų psalmės tekstą, tvirtiname sakydami, kad šis tikėjimo užtikrinimas, jog Dievo gerumas ir gailestingumas lydės mus per visas mūsų gyvenimo dienas, ir kad galiausiai, Jo malonės dėka, pasieksime Karalystę, yra pažadėtas klasei, paminėtai toje Psalmėje, t.y., Viešpaties avims – toms, kurios seka paskui Jį, ir toms, kurios patiria dalykus, aprašytus šioje Psalmėje. Vienas iš tų patyrimų yra tai, kad eidamos paskui Ganytoją, jos nėra paliekamos alkiui, badui ir troškuliui, bet yra gausiai aprūpintos žaliuojančiomis ganyklomis prie tylių Tiesos vandenų. Dar daugiau, toks užtikrinimas liečia tuos, kurie patiria Ganytojo globą, priežiūrą, patiria Jo lazda ir ramstį, kurie juos disciplinuoja, pabara ir veda tinkama kryptimi. Tokios avys, kurios mokosi mylėti ir pasitikėti savo Ganytoju ir būti patenkintomis Jo vedimu, o taip pat išmoksta atrasti raminančią paguodą ir palaimą visokiuose varguose ir gyvenimo išmėginimuose, kokie gali joms ateiti, ir žinodamos, jog šie išmėginimai duoti Jo apvaizdos ir jų palaimai – tokios avys ir toliau seka paskui Ganytoją, ir toliau patiria numatytus joms išbandymus, ir gali džiaugtis pilnu tikėjimo užtikrinimu, kad Tas, kuris pradėjo tą gerą darbą ganydamas jas ir išvesdamas jas iš nuodėmės ir savanaudiškumo klystkelių prie palaimų gausos nuo dangiškojo Tėvo, tęs tą darbą ir užbaigs jį, jei jos gyvens Jame (Psalmė 23:4-6).

PT; TP'11,50-52

ŽIŪRĖKITE PATYS SAVĘS „Atsiminkite Loto žmoną“ – Luko 17:32

MŪSŲ brangus Viešpats pasakė tuos žodžius pranašiskai perspėdamas apie išbandymus ir išmėginimus dabartiniame amžiuje. Šių žodžių reikšmę turėtų gerai suprasti visi, kurie vaikščioja „Dabartinės Tiesos“ šviesoje. Pamoka yra tokia, jog tiems, kurie šiuo metu, po ypatingu Viešpaties vadovavimu, ieškodami saugaus prieglobsčio, bėga į Viešpaties Karalystės Kalną, teks laikytis daug griežtesnių reikalavimų, nei kitiems. Loto žmona nebuvo kaltinama, jog dalyvavo niekšiškuose Sodomos gyventojų poelgiuose, tačiau jai buvo Viešpaties angelo pranešta, kad tuojau pat, nedelsiant, paliktą Sodomą, pasmerktą sunaikinimui.

ŽVALGYMASIS ATGAL

Jos kaltė buvo žvalgymas atgal į tai, kas jai buvo įsakyta palikti, ir ką jau buvo palikusi. Turėjo bėgti iš pasmerkto miesto ir nežiūrėti bėgant atgal, bet skubiai pasiekti kalną, kur buvo saugu. Galime pagrįstai daryti išvadą, kad jos atsigrėžimas ir žvalgymas atgal į Sodomos pusę parodo tai, kad jos širdis nevisiškai pritarė jos pačios išlaisvinimui, bet tam tikrame laipsnyje simpatizavo tam ir gailėjosi to, ką palieka. Širdies gilumoje ji buvo linkusi prie tų peiktinų, bjaurių dalykų, pasmerktų sunaikinimui ir nenoromis juos paliko. Dėl to Viešpats jos toliau nebevedė. Ji tapo paminklu kvailumo, pasireiškiančio tuo, jog simpatizavo ir pritarė blogiui bei pikta darančioms po to, kai Dievas tuos piktadarius jau buvo pasmerkęs ir atmetęs.

DIEVO PRIEŠININKAI

Manome, kad reikalinga, jog kai kurie atkreiptų dėmesį į antipatinę reikšmę to tipiško įvykio, kurį priminė mūsų Viešpats. Gana daug asmenų turi polinkį simpatizuoti ir giminiuoti su tais, kurie tapo Dievo nuteisti, pasmerkti. Šventas Judas mums sako, kad Sodomos sunaikinimas yra kaip „įspėjantis pavyzdys“, tipas. Tie, kurie stengiasi būti daug labiau maloningesni ir ilgiau pakenčiantys, negu Viešpats, iš savęs padaro Dievo priešininkus, kurie vietoj būti mokiniais, besimokančiais teisingumo normų bei taisyklių, mėgina būti teisėjais ir mokytojais Jehovai. Tinkamo nusistatymo širdis priima

Dievo sprendimus, laikydama juos ne tik kaip išmintingesnius, bet ir kaip teisingesnius, už mūsų pačių sprendimus. Todėl, kai matome, kad kuris nors, kuris jau yra džiaugęsis „Dabartinės Tiesos“ šviesa, bet buvo paliktas Viešpaties ir tapo nuvestas į išorinę tamsą, turėtume prieiti prie išvados, jog prieš atmetant jį, turėjo būti jame „pikta, netikinti širdis, atsimetusi nuo gyvojo Dievo“. „Ištikimas yra Tas, kuris pažadėjo“, kad „jei kas norės vykdyti Jo valią [valią Tėvo], supras, ar tas mokymas yra iš Dievo“ (Jono 7:17). Todėl, kiekvienas, kuris praranda Kristaus doktrinas po to, kai jau jas turėjo ir suprato, tikriausiai padarė daugiau, nei tik leido savo protui suklysti. Jo širdis turėjo atsiskirti nuo Viešpaties jau anksčiau; nes tol, kol Jame gyvename, nėra įmanoma, kad kokios nors dabartinių „piktų laikų“ pinklės, tos „gundymų valandos“ mus įpainiotų; „niekas mūsų neišplės iš Tėvo rankos“. Jis yra galingas, kad pilnai pasirūpintų mumis.

KRIKŠČIONIŠKOS DOKTRINOS

Visų krikščioniškų doktrinų pagrindas yra doktrina apie Išpirkimą (Atpirkimą), t.y., biblinis mokymas apie tai, jog „esame brangiai nupirkti“, lygiaverte kaina už Adomo nuodėmę. Todėl kiekvienas mokymas, kuris arba atvirai prieštarauja tai tiesai, ar tyliai ignoruoja „Išpirką už visus, kas bus paliudyta tinkamu laiku“, turi būti laikomas mokslu, nesutinkančiu su Dievo Žodžiu. Nepriklausomai nuo to, ar tai yra senas, ar naujas, ar remiamas draugų, ar priešų, mokytojų ar nemokytojų, evoliucijos vardu, ar kitokiu vardu, mūsų laikysena tokio mokslo atžvilgiu turi būti tik greitas ir ryžtingas pasipriešinimas nesutinkant. Net jei kiti neryžtingai dvejoja, mes, kurie išmokome, supratome, kad Išpirkimas yra testas, kurio pagalba turi būti patikrinami visi kiti mokymai, dėl to neturime reikalo abejoti.

Jeigu mūsų draugai patenka į klaidas, neigiančias Išpirkimą, kurios turi dabar daugybę įvairių pavadinimų, o apgautų žmonių skaičius vis auga, turime ištieti jiems pagalbos ranką, jeigu tai įmanoma, „ištraukti juos lyg iš ugnies“, primindami jiems apie mūsų išgelbė-

jimo uolą – Jėzų Kristų, ant kurios mūsų kojos tvirtai stovi, ir numesdami jiems Dievo pažadų lyną, į kurį yra įpinta raudona Kristaus Atpirkimo gija, paragindami juos, kad grįžtų prie tos Uolos ir nesistengtų ieškoti kitos uolos klampaus grunto dugne. Turime stengtis labai aiškiai, suprantamai kalbėti, įtikinamai paaiškinti jiems apie pavojų, kuriame randasi ir nurodyti kelią išsigelbėjimui.

Tačiau mes neturime priimti jų pakvietimo tam, kad prisijungti prie jų ir gilintis į tai, ką žmonės gali kalbėti ar rašyti, turėdami tendenciją padaryti Dievo Žodį negaliojantį, ir kurie norėtų tvirtinti, kad Dievas visados buvo nusidėjėlis, o žmogus yra apgaulės auka; arba, kad žmonijos viltis yra jos pačios evoliucijoje, o ne Atpirkime ir Restitucijoje, apie ką pabrėždama kalba Biblija; arba, kad iš tikro nėra nuodėmės, nei mirties – tai dėl to žmogui nereikia Atpirkėjo, jog pats gali būti savęs gelbėtoju. Jeigu, po mandagaus ir kritiško prieštaraavimo, protesto iš jūsų pusės, jie ir toliau vis dar atkakliai priešinsis gilindamiesi, besiaiškindami ir maitindamiesi tokiais akivaizdžiais prieštaraavimais, neigiančiais Dievo Žodį, leiskite jiems išeiti. Atsiminkite, kad jeigu išvis kada nors jie yra buvę Dievo vaikais, tai kažkas turi būti netinkamo jų širdyse, kitaip nerastų malonumo nevaisinguose tamsos darbuose, bet smerktų juos, o jų didžiausias pomėgis būtų gilintis į Dievo puikųjį Amžių Planą.

IŠMESTI LAUKAN Į TAMSYBES

Atsiminkime taip pat, kad Dievas žadėjo apsaugoti ir vadovauti protams tų, kurių širdys yra lojalios ir ištikimos Jam. Turime tad prieiti išvados, kad jeigu Viešpats atmeta kurį nors nuo šviesos, kaip nevertą tos šviesos ir išmeta jį į išorinę pasaulio tamsą, jeigu leidžia, kad neištikimi taptų suvedžiotais didžiojo priešo, tai nėra mūsų misija eiti paskui juos į išorinę tamsą skaitant kartu, vedant pokalbius ir t.t. Turime pasilikti prie Viešpaties ir su tais, kurie vaikščioja šviesoje ir ieškoti kitų vietoj tų, kurie dabar paneigia ar ignoruoja brangų Sendoros kraują, kuriuo kažkada buvo pašventinti. Neturime taip pat gaišti laiko užjausdami tuos, kurie pasitraukia. Jeigu negalime jų nei įtikinti, nei ištraukti iš ugnies, turime leisti jiems išeiti ir neatidėliojant nusigręžti ir padėti kitiems, labiau to vertiems. Jeigu Viešpats kurį nors atmetė nuo šviesos (Mt. 22:13,14), negalime turėti vilties tam, kad jį sugrąžinsime. Jeigu būtų buvę jam tinkamu daly-

ku likti šviesoje, jei būtų vertas jos, Dievas neleis-
tų tam atsitikti, kad būtų iš jos išmestas.

NEBENDRAUKIME SU KLAIDA

Nekalbame čia apie nežymius skirtumus supratime, dėl kurių reikia prieiti su kantrybe ir juos išsiaiškinti ar ignoruoti, kadangi ne visi vaikai Kristaus mokykloje yra pasiekę tokį patį žinojimo laipsnį, tačiau turime galvoje pagrindinius skirtumus, kuriuos galime greit patikrinti, pasinaudojant doktrinos apie Išpirkimą testu. Jeigu jie nesutinka su ta doktrina, „tai dėl to, kad nėra juose šviesos“. Tokie neturi būti toliau mums broliais, ar seserimis Kristuje, bet turime juos laikyti ir traktuoti kaip žmones šio pasaulio – „kaip pagonis ir muitininkus“. Neturėtų jie būti mūsų draugų tarpe, nes draugystė su tokiais asmenimis reiškia priešišumą Dievui. Neturime priimti, nei vaišinti tokių savo namuose, nei koku kitoku būdu sveikinti juos, nei linkėti, kad gerai sektųsi jų vykdomoje veikloje (2 Jn. 8-11). Tie, kurie nekreipė dėmesio į aiškius Dievo Žodžio tvirtinimus ta tema, dvasiškai nukentėjo dėl savo nepaklusnumo.

Būkime vis daugiau vienos minties su Viešpačiu. Jo draugai turi būti mūsų draugais, o Jo priešai – mūsų priešais. Jeigu prisijungsime prie Viešpaties priešų, pateksime mažų mažiausiai į drungnumo būseną Jo ir Jo draugų atžvilgiu; o Dievas pasakė, kad drungnus išspjaus iš Savo burnos. Turime ugdyti tikrą nuoširdumą širdyje visiems, kurie tiki brangiu Jo krauju ir yra pasišventę mūsų Išgelbėtojui, kaip savo Viešpačiui ir Galvai. Neturi būti vietos čia drungnumui. Nežiūrint to, kokie jie yra kūno atžvilgiu, negalime būti jiems kitokiais, kaip tik broliais dvasioje, skirdami jiems visokią pagalbą ir paramą, kylančią dėl broliškumo Kristuje. Bet mums neleistina ir negalime turėti jokios draugystės su bedieviais, nuodėmiautojais prieš šviesą ir Tiesą, kurie paniekino Dievo malonę. Nors, jeigu jie atsirastų skurde, pamaitintume juos, bet vis tiek, kol jie yra priešininkais ir priešais Viešpaties Reikalui ir Jo Tiesai, yra ir mūsų priešais, o mes – jų priešai. Viešpačiui patinka pozityvumas, griežtumas kartu su nekenksmingumu, ir dėl mūsų taip pat turi būti tiesa tai, kas pranašiskai užrašyta apie mūsų Viešpatį ir tikruosius Jo Kūno narius Psalmėje 139:19-24.

Galima taip pat pasakyti, kad tas mūsų Viešpaties priminimas, jog „atsiminkite Loto žmoną“, taikomas ypatingai Dievo žmonėms, kurie yra išgirdę Jo pakvietimą dabartiniame

laikė „išėiti“ iš Babilono ir palikti tą pasmerkta „miestą“. Todėl, kiekvienas, kuris yra vedamas Viešpaties angelų (pasiuntinių) į saugią vietą, kol dar išpranašautas sunaikinimas nepasiekė dabartinės tvarkos, taip kaip buvo vedamas Lotas ir jo šeima prieš Sodomos sunaikinimą, tegul nesižvalgo atgal, nei jokia kitu būdu neredo simpatijos tam, kas tapo Viešpaties pasmerkta ir paskirta nuvertimui ir sunaikinimui.

IŠTIKIMYBĖ ATEINANČIAME AMŽIUIJE

Ateinančiame Amžiuje, kai pasaulis bus atvestas į Tiesos pažinimą, jis gaus galimybę parodyti tikrą širdies nusistatymą ir laikyseną Dievo atžvilgiu. Kai kurie, patyrę Viešpaties gerumą ir gailestingumą ir toliau labiau mėgs nuodėmę, o Dievo nuosprendis ir vėl jiems bus nuosprendis mirties – Antros mirties. Jiems bus suteiktas tam tikras neilgas laikotarpis mokytis pažinti didelį Viešpaties gerumą ir matyti galimybę įgyti sau amžiną gyvenimą. Jeigu po to jie neparodys susidomėjimo savo asmeniniu išgelbėjimu ir nevertins Dievo gerumo Kristuje, netrokš gauti pagalbos, kad galėtų pakilti iš nuodėmės ir degradacijos, tai gaus galutinį užmokestį už nuodėmę – visišką ir amžiną sunaikinimą Antroje Mirtyje.

Akivaizdu, kad atsiras tuo metu tokių, kurie atrodys trokštantys pagalbos, norėdami įgyti geresnį gyvenimą, teisingesnį gyvenimą, kurie bus paklusnūs Karalystės įstatymams, bet, galbūt, tik išoriniu būdu. Suprantame, kad tokiems bus leista toliau gyventi ir būti palaipsniui pakeliamiems iki fizinio ir moralinio tobulo būsenos. Gali jie išgyventi iki pat Kristaus valdymo tūkstančio metų galo. Tam laikotarpiui pasibaigus, jie, kartu su visais kitais tuo metu gyvenančiais, taps Kristaus perduoti Tėvui paskutiniam lemiama, sunkiam išbandymui. Jeigu tada parodys, kad jų valia nebuvo visiškai atiduota Dievui, kad dar nevertina to brangaus užmokesčio, kuris buvo duotas jų išgelbėjimo užtikrinimui, ir neįvertina teisingumo vertės, tada taps sunaikinti kaip neverti, negavę Dievo pritarimo ir neverti amžino gyvenimo. Jeigu

parodyta jiems iki to laiko Dievo Išmintis, Teisingumas ir Meilė nepakeitė jų širdžių ir nepalenkė jų pilnai ištikimybei Jam ir Jo garbingai ir teisingai valiai, tai visos tolimesnės galimybės būtų visiškai be naudos. Taps jie atkirsti nuo visuomenės kaip piktojo bendrininkai, taip kad vien tiktai teisingi, šventi galės gyventi per visą amžinybę.

Ateinančiame amžiuje Dievas reikalaus, kad pasaulio žmonija pilnai pasišvęstų Jo valios vykdymui. Tas pasišventimas turės apimti visą jų būtybę, valią ir kūną – tai bus jų visiškai, iš širdies išplaukianti ištikimybė. Tai nebus pasiaukojimo pasišventimas mirčiai, kaip kad buvo Bažnyčios atveju. Tačiau turės atsiduoti visiškai Dievui, suprasti ir pripažinti, kad priklauso Dievui, kad tapo nupirkti, išpirkti iš mirties būsenos, ir kad jeigu liks ištikimi, galės gyventi amžinai. Visi matome, koks pagrįstas, išmintingas yra šis reikalavimas. Adomas, kuris buvo sukurtas į



Bėgimas iš Sodomos

Dievo paveikslą ir panašumą, turėjo pasakyti: „Priklausau Dievui. Jis davė man gyvybę ir viską, ką turiu“. Tačiau jis neišmoko pilnai pasitikėti savo Sutvėrėjo Išmintimi ir Meile. Turėjo tobulas smegenis, tobulą organizmą, bet stigo jam pilno žinojimo Viešpaties charakterio, kaip ir supratimo Jo visų teisingumo reikalavimų. Todėl, dėl nepilno žinojimo, jo pasielgimas Dievo akyse buvo, iki tam tikro laipsnio, atleistinas. Jeigu jis stotų opozicijon Viešpaties atžvilgiu su aiškiu žinojimu ir patyrimu, išmėgintas, matyt, nebūtų pripažintas vertu išpirkimo. Taip ir visas žmonijos pasaulis, kada įgys tobulumą, supras, kad už viską turi būti dėkingi Dievui; o jeigu žmonės turės lojalias, ištikimas širdis, panorės atiduoti Jam viską, su džiaugsmu, noriai tarnaudami – Jo vardo garbei ir šlovei.

Nors parodymas Dievui tobulo paklusnumo būtų pats tinkamiausias dalykas pasauliui, kaip kad ir Adomui buvo tinkama parodyti tobulą paklusnumą Dievui, net jeigu žmogus nebūtų ir niekada nusidėjęs bei nereikėtų jo išpirkti, tai tas faktas, kad jie nusidėjo ir, vis

dėlto, buvo išpirkti Dievo didelės meilės ir galtingumo dėka, ir gaus pilną asmeninę galimybę įgyti amžiną gyvenimą, nurodo į dvigubą priežastį, kodėl žmonės turėtų visiškai pilnai atsiduoti Dievui ir Jo tarnybai visiems laikams, amžinai. Tie, kurie yra nupirkti kraujo kaina – brangių kraujo Dievo Sūnaus, per kurį taps išpirkti per Jo Auką, turi su džiaugsmu įsipareigoti, pavesti save visą amžinybę tarnauti Dievui, kuris taip juos pamilo; ir turėtų tai laikyti brangiausia savo privilegija, kad gali atiduoti garbę ir šlovę, garbindami ir girdami per amžius tokių nuostabų Kūrėją ir Atpirkėją.

**„NEPRIKLAUSAU PATS SAU,
TAČIAU IŠGELBĖTAS PER JĖZŲ“**

Kristaus Bažnyčios nariai aiškiai suprato, kaip niekas kitas, svarbią reikšmę šių žodžių: „Jūs esate nupirkti už didelę kainą, ir nebeprisklausote patys sau“. Jie nusprendė, kad mielu noru tarnaus Tam, kuris juos pamilo ir išpirko. Padėjo viską, ką turėjo, ant aukos aukuro kartu su Viešpačiu, o Dievas patvirtino tą nutarimą. Tai buvo atidavimas savo gyvybės ištikimais aukai iki mirties. Taip jie laimėjo, džiūgauja, dabar turi tobulą gyvenimą, Dieviškos prigimties nemirtingumą ir sėdi su mūsų Viešpačiu Jo soste. Tie, kurie pradžioje sudarė sandorą, kad

būti Jaunąja, priklauso dviem klasėms. Vieną iš jų sudaro tie, kurie įvykdė viską, ką pasižadėjo sandoroje. Jie gavo „pilną užmokestį“ (2 Jono 8). Buvo taip pat kita klasė, kuri sudariusi tą pačią sandorą, neįvykdė savo sutarties pilnai. Vis dėlto, taip kaip iš pasirašiusio skolos vekselį, reikalaujama vykdyti įsipareigojimą, taip Viešpats Jėzus reikalavo, kad jie pabaigtų aukojimo darbą, kurį pradėjo. Galiausiai, jų gyvybė taip pat tapo ištikimais atiduota kaip priverstinė auka. Ir jie gavo dvasinę egzistenciją, tačiau ne kaip Jaunoji, bet kaip mergaitės, Jaunosios draugės (Ps. 45:14, Apr. 7:9-17). Kai kurie iš tų savaivališkių asmenų visiškai sukilo ir priešinosi priverstiniam jų kūno sunaikinimui, sąmoningai nuodėmiavo ir mirė Antrąja mirtimi, iš kurios nėra sugrįžimo (Hbr. 10:26-30).

* * *

JIS VEDA MUS PIRMYN

*Jis veda mus tolyn ir tolyn nežinomais takeliais,
Veda mus Jis vis aukštin, nors einame mažais
žingsneliais.
Nors silpsta kely ir dažnai alpsta,
Nors audros ir tamsa uždengia dienos šviesą,
Tačiau, kai debesys kiek prasisklaido,
Mes žinome, kad veda Jis mus vis tolyn.*

PT '10,59-61; TP '10,59-62

BROLIO JOHNSONO

PASKAITA, SKAITYTA

MONCEAU-SUR-SANBRE

BELGIJOJE



1933 metai

Rugpjūčio 8 diena.

(Rūtos Knyga, 4 Skyrius)

RŪTOS knygos ketvirtame skyriuje aprašomi įvykiai, kurie prasidėjo 1919 m. liepos mėnesį ir tęsėsi iki 1921 metų liepos mėnesio. Boozas, išeinantis prie vartų, simbolizuoja Jėzų, besiruošiantį pradėti viešąjį darbą prieš ištisą grupę Tiesos žmonių. Kaip Jis tai darė? Jis tai vykdė per Dabartinę Tiesą, 1919 metų numerius 6 ir 9-tą. Dabartinės Tiesos 6-tame numeryje randame straipsnius: *Epifanija yra tarp mūsų*, o taip pat *Paskutinieji Elijo ir Elizejaus artimai susiję veiksmai*. Tie du straipsniai paneigė atmesdami naują J. F. Rutherfordo straipsnį, liečiantį jo antrą naują požiūrį ir buvo parašyti sausio mėnesį, bet nebuvo išspaus-

dinti iki gegužės. Kada rašiau šį straipsnį sausio mėnesį, o atidaviau išspausdinimui vasario mėnesį, žinojau, kad Draugijos vadas bus išleistas iš kalėjimo pavasarį. 1919 metų Dabartinės Tiesos 6-tas ir 9-tas numeriai buvo išspausdinti dar prieš 3-čią numerį, bet nebuvo išplatinti tuo metu. Nenorėjau, kad taptų išplatinti, kadangi broliai iš Draugijos vis dar tebebuvo kalėjime. Žinodamas, pasiremiant Švento Rašto tyrinėjimu, kad jie bus išlaisvinti šį pavasarį, nusprendžiau išplatinti šį straipsnį 1919 metų gegužės mėnesį, nors iš spaustuvės jau buvo išėjęs vasario mėnesį. Atėjo gegužės mėnuo, o J. F. Rutherfordas sirgo vidurių šiltine.

Laukiau, nes nenorėjau atakuoti sergantį žmogų. Būtent, dėl tos priežasties, straipsnis nebuvo išplatintas iki liepos mėnesio. 1919 metų Dabartinės Tiesos 9-tame numeryje buvo išspausdintas straipsnis *Pašaukimai, Persijojimai ir Ginklai Žudymui*. Paskutinė šio straipsnio dalis, liečianti šeštos rūšies ginklų žudymui, nurodė į Draugijos vadų revoliucionizmą, kuris parodytas palyginime apie denarą (angliškame tekste pensą; vert. past.) tuose, kurie paėmė savo užmokestį, tačiau buvo juo nepatenkinti ir murmėjo, jog nori gauti daugiau. Draugijos nariai norėjo daugiau, nei priklausantis jiems denaras. Tarp Draugijos šalininkų buvo išplatinta virš 30000 egzempliorių 6-tojo numerio, o taip pat 25000 egzempliorių 9-to numerio. Didelis išplatimas tų dviejų numerių buvo antitipu Boožo išėjimo prie vartų ir atsisėdimo ten.

Kada Dabartinės Tiesos tie du numeriai tapo išplatinti, Draugijos vadai iš naujo pradėjo viešąją darbą, kas yra parodyta tame, jog artimiausias giminaitis atėjo ir taip pat ten atsisėdo. Boozas sakantis: „Ei, eikš truputį čia ir sėskis“ yra tipu Jėzaus, prašančio per Dabartinę Tiesą, kad tie Draugijos vadai ateitų ir išspręstų tą klausimą.

Artimiausio giminaičio atsisėdimas tipe parodo, kaip Draugijos vadai buvo paprašyti, kad atkreiptų dėmesį į tą dalyką, kadangi daug tų Dabartinės Tiesos numerių buvo išsiųsta jų šalininkams.

Dešimt vyrų iš miesto vyresniųjų tarpo simbolizuoja Levitų grupių aštuonis vadus ir vadus Epifanijos Judėjime – iš viso dešimties grupių vadus, kurie buvo tuo laiku (E 4, 389 psl.; PT 33, 87 psl.). Tiesos žmonės buvo pasidaliję į dešimt grupių. Kunigija buvo padalinta į dvi grupes: į tuos, kurie buvo Epifanijos Judėjime ir tuos, kurie buvo tarp Levitiškų grupių. Dar prieš pasibaigiant įvykiams, aprašytiems prie vartų, susiformavo aštuonios Tiesos žmonių grupės. Kokiu būdu Boozas juos sukviėtė? Per tuos straipsnius išleistame Dabartinės Tiesos numeryje, kurie atkreipė jų dėmesį į šį dalyką. Tai, kad vyresnieji susėdo prie vartų, šiame tipe parodo, kad tie vadai atkreipė dėmesį į jiems išdėstytus dalykus. „Paskui tarė tam giminaičiui išpirkėjui: Noemi, kuri grįžo iš Moabo krašto, parduoda lauką, priklausiusį mūsų broliui Elimelechui“. Šitame sandėryje Noemi yra tipu gerųjų narių Didžiojoje Minioje, o Elimelechas reprezentuoja toje klasėje vadus. Žemės sklypas reiškia privilegijas Didžiosios Minios narius pripažinti esant broliais, o to žemės sklypo pardavimas duoda mintį, kad jie labai norėtų, jog tie vadai prisiimtų sau atsakomybę ir įsipareigojimą šios tarnybos ir pareigų. Kaina to žemės sklypo nurodo į ištikimybę

bę, kokią turi parodyti kaip vadai, kad galėtų imtis vadovavimo Didžiajai Miniai. Kaip antitipe Boozas pateikė savo pasiūlymą? Per tuos du straipsnius, išspausdintus Dabartinėje Tiesoje 1919 metais rugsėjo mėnesį. Vienas iš tų straipsnių buvo pavadintas „*Draugija kaip Kanalas*“, ir pirma šio straipsnio dalis atmetė sukritikuodama tokį požiūrį, kad Draugija yra Kunigijos kanalas ir Kunigų tarnystė. Antroji dalis lietė Draugijos viešąją darbą visuomenei, ir kad jos nariai tai vykdė platindami Rutherfordo raštus. Straipsnyje, pavadintame: *Pilnai Suorganizuota Bažnyčia*, antitipinis Boozas per Jo pasiuntinį išaiškino, kad Didžiosios Minios nariai gali vykdyti tą darbą, jeigu bus ištikimi, bet jie, kaip Draugijos vadai, atsisakė tos galimybės; ir būtent tai yra antitipu Boožo, sakančio artimiausiam giminaičiui: „Jei nori išpirkti, išpirk. O jei nenori išpirkti, pasakyk man, kad žinočiau, nes, išskyrus tave, nėra nė vieno, kuris privalėtų išpirkti, o aš einu po tavęs. Tada jis pasakė: Aš išpirksiu“.

Per tą straipsnį Viešpats nurodė Draugijos vadams, kad jeigu bus ištikimi, gali būti skelbėjais Didžiajai Miniai ir Jauniesiems Vertiesiems. Tas pasiūlymas galėjo būti priimtas, ir taip, kaip artimiausias giminaitis sutiko nupirkti lauką, Draugijos vadai taip pat sutiko priimti į savo kontrolę dalykus, susijusius su viešuoju darbu visuomenei. Išreiškė tam sutikimą konvencijoje Cedar Point, Ohajo valstijoje. 1919 metų rugsėjo viduryje jie skaitė paskaitas apie tai, jog yra atėjęs laikas patraukti į savo pusę, laimėti brolių Didžiajai Miniai. Pradėjo tą darbą su dideliu entuziazmu. Clayton Woodworth pareiškė: „Atėjo laikas laimėti mažuosius Benjamitus“.

Išdėstęs tą pasiūlymą, Boozas tuojau pat pateikė kitą: „Tą dieną, kai pirksi lauką iš Noemi rankų, tu taip pat privalai nupirkti ir moabietę Rūtą, mirusiojo žmoną, kad įamžintum mirusiojo vardą jo pavelde“.

Kokiu būdu buvo tai pasakyta? Kada aš Dabartinėje Tiesoje užginčijau Rutherfordo požiūrį, kad Draugija – Elijas – yra galva, o kūnas yra Eliziejus. Rutherfordas padarė šiuos pakeitimus: tvirtino, kad Mažasis Būrelis buvo atvaizduotas Elijumi iki 1919 metų, o Eliziejumi nuo 1919 metų. Užginčijau atmesdamas tokią jo nuomonę, žiūrint iš įvairių požiūrio taškų, o ypač, atsižvelgiant į tai, jog Eliziejus atvaizduoja Didžiąją Miniją ir Jaunuosius Vertuosius.

Rutherfordas tvirtino, kad Eliziejaus tikėjimas buvo du kartus didesnis nei Elijo, o kas lietė Eliją iki 1919 metų ir Eliziejų po 1919 metų pareiškė, kad Mažasis Būrelis, atvaizduotas Eliziejumi, turi

du kartus daugiau tikėjimo, negu Mažasis Būrelis, atvaizduotas Elijumi. Palaikymui tokio požiūrio jis panaudojo eilutės fragmentą, verstą Autorizuotos Versijos, kur neteisingai išversta „dviguba dalis“. Hebrajiškas išsireiškimas, išverstas kaip „dviguba dalis“, tai „*pe shenayim*“, o PT 1930 metų, 74 psl., duodamas to išsireiškimo teisingas vertimas, kuris, be abejonės, reiškia „dvi klasės“; „Tegul bus dvi klasės [veikiančios] tavo dvasioje“, o būtent, tegul būsiu atstovu tų dviejų klasių, kad galėčiau būti tavo įpėdiniu, kaip kalbėjimo įrankis ir skelbėjas.

Šitoks išaiškinimas yra neabejotinai teisingiausias ir sutinka su tipu, nes Boozas nurodė, kad laukas, pasiūlytas artimiausiam giminaičiui, priklauso taip pat ir Rūtai; tai yra, kad jeigu Eliziejus simbolizuoja dvi klases, tai abi šios klasės turi pareigą būti Viešpaties skelbėjais. Taigi, dėl šios priežasties, antitipe Boozas turėjo pasakyti: „jeigu perkate privilegiją vadovauti Didžiajai Miniai, tai taip pat turite prisiimti sau ir Jaunųjų Vertųjų globą“. Toks iš tikrųjų yra antitipas to, ką Boozas pasakė. Kodėl? Kadangi Rūta buvo savininkė to žemės sklypo per savo vyrą ir dėl to buvo būtina laikinai paimti sau ir išlaikyti Rūtą, kad galėtų prikelti mirusiojo vardą Machlono nuosavybei. Taip tuomet, 1919 metų spalį, duodamas Dabartinėje Tiesoje išaiškinimą, kad Eliziejus atstovauja dvi klases (Didžiąją Miniją ir Jaunuosius Vertuosius), Jėzus pateikė taip pat ir antitipinę reikšmę Boožo žodžių: „turi taip pat kartu nupirkti ir įsipareigojimą globoti Jaunuosius Vertuosius taip, kaip ir Didžiąją Miniją, kadangi jie taip pat yra savininkai“.

Tuo metu, kai kas nors pirkdavo lauką, kad prikelti mirusio vardą, negalima buvo pirkti jį su tikslu atiduoti kam nors kitam, kadangi tas laukas buvo mirusiojo palikuonių nuosavybė. Kitais žodžiais tariant, tai buvo tokia sandorio rūšis, į kurią buvo įdedami pinigai, bet nieko už tai negaudavo. Giminaitis (6 eil.) nebuvo apsisprendęs daryti tokį sandorį, todėl jis pasakė: „Aš negaliu išpirkti“. Tai reiškė, jis atsisakė pirkti lauką.

Reikalinga išaiškinti papročius, susijusius su pirkimu Izraelyje. Izraelyje, kada mirdavo vyras, nepalikdamas vaikų, jo artimiausias giminaitis privalėdavo vesti jo našlę su tikslu palikti palikuonių, kad jo šeimos vardas neišnyktų iš Izraelio kronikų. Teisinis nurodymas, kaip elgtis tuo atveju, yra duotas Įst. 25:5-9, kur yra pasakyta, kad vyras, kuris paima į žmonas savo brolio našlę (arba artimiausio giminaičio našlę) ir duoda jai palikuonių, gerai pasielgia. Bet jeigu atsisako tai padaryti, tada našlė turėjo eiti prie miesto vartų

pas vyresnius ir viešai prašyti, kad ją vestų, o jeigu jis ir toliau atsisakytų, moteris turėjo spjauti jam į veidą ir nuauti batą jam nuo kojos, o tas, kuris turėjo išpirkimo teisę ir nenorėjo išpirkti, turėjo atiduoti savo batą, kad tai parodyti.

Pažiūrėkime, ką reiškia tai antitipe. Kada buvo duotas išaiškinimas, kad Eliziejus simbolizuoja tiek Didžiosios Minios narius, tiek ir Jaunuosius Vertuosius, tai artimiausiais jų giminaičiais buvo Draugijos vadai, valdybos nariai ir redaktoriai. Vadai suprato, kad pateko į spąstus, nes jie manė, kad vadovauja Mažajo Būrelio judėjimui; tačiau kada jiems buvo įrodyta, jog iš tikrųjų jie vadovauja judėjimams Didžiosios Minios ir Jaunųjų Vertųjų, tai negalėjo tiek nusižeminti, jog būti tik tokių vadais, kadangi tai reikėdė atsisveikinimą su jų pageidaujamu paveldėjimu Sužadėtinės klasėje. Todėl jie nepriėmė tos minties ir neatsisakė ketinimo būti Mažajo Būrelio vadais, bijodami netekti savo paveldėjimo. Kokiu būdu jie atsisakė? Atsisakė paneigdami, kad egzistuoja Jaunųjų Vertųjų klasė, ir kad Eliziejus gali simbolizuoti abi klases – Didžiąją Miniją ir Jaunuosius Vertuosius. Ilgą laiką jie diskutavo ta tema, kad išsiaiškintų dėl tų dviejų klasių; o jų paneigimas bandomojo, laikino išteisinimo, buvo priežastis neigti ir buvimą Jaunųjų Vertųjų klases, kadangi Jaunieji Vertieji taip pat yra tie laikinai išteisintieji. Po ilgai trūkančių diskusijų, jie pagaliau priėjo prie tokios nuomonės, jog paneigė Jaunųjų Vertųjų egzistavimą ir, žinoma, tuo pačiu atsisakė to, kad jie esą turėtų vadovauti Jaunųjų Vertųjų judėjimui. 1920 metų sausio 15 dieną Sargybos Bokšte rašytojas-redaktorius Rutherfordas parašė straipsnius ta tema.

Nepripažinimas buvimo Jaunųjų Vertųjų klases yra antitipu atsisakymo išpirkti tą lauką. Čia vyrai simbolizuoja įvairių klasių vadus. Vyras, kuris mirė būdamas bevaikis, reiškia vadą, kuris nustoja juo būti ir nieko neturi, kas galėtų jį pavaduoti ir pakeisti. Mažajo Būrelio vadas yra Jėzus, todėl Jis niekada nemiršta; dėl to tad Mažasis Būrelis niekada nebus našle. Būtent, todėl Jėzus čia nėra paminėtas. Tačiau gali taip atsitikti, kad Didžiosios Minios vadai nustoja tokiais būti, ir neturi nei vieno, kas galėtų juos pakeisti; tokiu atveju, Mažajo Būrelio vadai yra pajėgūs juos pakeisti. Panašiai, jeigu Jaunųjų Vertųjų vadai numirtų, nepalikdami vadų savo klasei, tai vadai aukštesnės klasės, tai yra, vadai iš Didžiosios Minios, turi užimti vietą vadų iš Jaunųjų Vertųjų klases, kadangi būtų jų artimiausiais giminaičiais. Ir jeigu laikinai išteisintųjų vadai numirtų, nepalikdami įpėdinių, kurie juos pakeistų, tai vadai,

artimiausi laikinai išteisintiesiems, taip pat galėtų užimti jų vietą. Toksai buvo paprotys, susijęs su išpirkimu, turintis tikslą duoti našlei palikuonių. Antitipe tas įstatymas pritaikomas našlei, kadangi Jaunieji Vertieji neteko savo ištikimiausių vadų, kuriuos simbolizuoja Machlonas; ir todėl artimiausi vadai Jauniesiems Vertiesiems buvo Didžiosios Minios vadai, kurie turėtų priimti Jaunuosius Vertuosius ir atvesti tą klasę jos gerovei iki suklestėjimo. Tačiau Draugijos vadai atsisakė tai padaryti paneigdami, jog egzistuoja tokia klasė.

Aprašyme nepasakyta, ar Rūta spjovė į veidą savo giminaičiui, nes ne Rūta veikė šiame reikale, bet jos atstovas Boozas. Nėra užuominos apie tai, jog Rūta būtų spjovusi į veidą savo giminaičiui. Tačiau tai padarė Dievo žmonės, kai Didžiosios Minios vadai atsisakė priimti Rūtos klasę ir leisti jai suklestėti. Kaip tai pavaizduota? Taigi, paaiškinimas toks.

Dievo žmonių seilės reiškia Dievo Žodį, nes Dievo Žodis yra Dievo burna. Ir panašiai Dievo Žodis praeina per Dievo žmonių burną kaip simbolinės seilės, kadangi Dievo žmonės yra Jo skelbėjai. Buvimas Dievo įgaliotu skelbėju, reiškia naudoti tą Žodį nepritariant tiems, kurie naudojo jį netinkamu būdu, klaidingai aiškindami; ir tai buvo daroma per Dievo žmones, o ypačingai Rutherfordo atžvilgiu. Tas spjovimas į Rutherfordą buvo atliktas panaudojant Dievo žmones, kaip Dievo skelbėjus. Pavyzdžiui, buvo išsiuntinėjamas visur 1920 metų straipsnis „*Tas piktasis tarnas*“, o taip pat ir kitas 1921 metų straipsnis „*Neprotingas ir nenaudingas piemuo*“, ir daug kitų straipsnių buvo tuo simboliniu spjovimu. Neabejotinai, šis nepritarimas darė jam gėdą ir parodė jo tikrąsias pareigas prieš Dievo žmones.

Ką reiškia praradimas bato? Kas atsitinka su tuo, kuris lieka tik su vienu batu? Toks asmuo šlubuoja. Ką reiškia vaikščiojimas šlubuojant? Biblijoje tiesus vaikščiojimas reiškia elgesį, sutinkantį su teisingumu, o šlubavimas, priešingai – reiškia elgimąsi neteisingai. Be abejonės, jie vaikščiojo kreivai (šlubavo). Atkreipkime dėmesį, kad straipsnis, neigiantis buvimą Jaunųjų Vertųjų klasės, buvo parašytas 1919 metų gruodžio mėnesį. Reikėjo tikėtis, kad po to prasidės šlubavimas, ir tikrai tai pradėjo aiškėti truputį vėliau, 1920 metų vasario mėnesyje. Tas šlubavimas pasireiškė trimis skirtingais būdais: melavimu, veidmainiavimu ir siekimu valdžios. Rinkiminiame akcininkų susirinkime buvo nutarta išrinkti balsuojant Draugijos pirmininką ir tarnautojus trims metams. Tada jie pakeitė rinkimų datą taip, kad pirmininkas ir tarnautojai būtų renkami kas trys metai ir dešimt

mėnesių. Po to klastotė, veidmainiavimas ir siekimas valdžios aiškiai pasireiškė tame susitarime tvarkant reikalus štai tokiu būdu: 1917 metais Draugijos vadai tvirtino, kad įstatymas reikalauja, jog balsavimas būtų vykdomas kas trys metai. Buvo tame pusiau melas ir pusiau tiesa. Tas įstatymas skelbė, kad balsavimas turi būti vykdomas kas metai, bet tai nelietė jau įkurtų draugijų, bet tas, kurios turėjo būti įsteigiamos ateityje. Todėl, įstatymas aiškiai nustatė, kadangi Draugija buvo įkurta anksčiau, nauji reikalavimai dėl balsavimo jai netaikomi; ir Rutherfordas, būdamas teisininku, apie tai žinojo. Keliems metams praėjus, advokatas, kuris buvo pasiūlęs jam mintį apie balsavimą kas metai, pareiškė, kad jis nepadarė klaidos. Vienam iš mūsų brolių, kuris jo paklausė: „Kodėl davei jam tokį patarimą?“, atsakė: „Rutherfordas norėjo, kad tą dalyką pristatytiau tokiu būdu ir užmokėjo man už tai, sakydamas: „Žinai, mes, advokatai, darome tai, ką mums reikia daryti“. Tai parodo, kad Rutherfordas melavo ir elgėsi veidmainiškai 1917 metais. Buvo išmesti keturi direktoriai, nes Rutherfordas norėjo turėti valdžią sau. Tarp 1917 metų ir 1919 metų nebuvo jokių pakeitimų įstatyme, taigi matome veidmainiavimą, kurį jis akivaizdžiai parodė 1917 metais, kada paprašė daryti rinkimus kas metai. 1920 metais paskelbė, kad įstatymas nurodo direktorių rinkimus daryti trims metams, o tai buvo irgi valdžios grobimas sau. Iš tikrųjų Rutherfordas baiminosi, kad jeigu rinkimai vyktų kas metai, jis galėjo netekti savo valdžios. Šitoks veidmainiavimas ir valdžios užgrobimas buvo tikrai pradžia šlubavimo, apie kurį kalbama Biblijoje. Nuo to laiko šlubavimas vis stiprėjo. Toks yra išaiškinimas vaikščiojimo šlubuojant.

Toliau tęsiame iš Rūtos knygos 4 skyriaus nuo 9 eilutės: Tada Boozas tarė vyresniesiems ir visiems žmonėms: „Jūs šiandien esate liudytojai, kad nusipirkau iš Noemi rankų viską, kas priklausė Elimelechui, ir viską, kas priklausė Kiljonui ir Machlonui“. Rutherfordas neigė, jog egzistuoja Jaunųjų Vertųjų klasė, straipsnyje, parašytame 1920 metais vasario mėnesį. Tuo tarpu 1920 metų kovo mėnesio Dabartinėje Tiesoje pasirodė straipsnis su pavadinimu: „*Patikrinimas požiūrių apie Vertuosius – Senuosius ir Jaunuosius*“, kuris nurodė, kad Draugijos vadai yra Levitai. Toje pačioje Dabartinėje Tiesoje buvo taip pat ir trečias straipsnis pavadinimu „*Kai kurios kliūtys ištikimajai tarnybai*“. Buvo tai antitipas to, ką Boozas pasakė 9-toje ir 10-oje eilutėse.

Kadangi jie atsisakė teisingai, deramai elgtis tame dalyke, tuo parodė, kad leidėjai ir direkto-

riai atsisakė prisiimti sau atsakomybę, ir atsisakė vadovauti Didžiajai Miniai ir Jauniesiems Vertiesiems viešame darbe visuomenės atžvilgiu. Nuo to laiko Viešpats vadovavo Didžiosios Minios ir Jaunųjų Vertųjų darbui, o tai yra antitipu to, ką Boozas sako vyresniesiems ir žmonėms 9-toje eilutėje. O ką tai reiškia? Tai reiškia, kad Viešpats paėmė į Savo rankas vadovavimą Didžiajai Miniai ir Jauniesiems Vertiesiems, o taip pat išteisintiesiems per tikėjimą. Todėl, Draugijos direktoriai ir leidėjai nevykdo Viešpaties darbo nuo 1920 metų, bet vykdo velnio darbą Tiesos žmonių tarpe. Nebėra jie jau Dievo žmonėmis, bet sūnumis velnio, ne Dievo. O atitinkamai tai reiškia, jog yra Antrosios mirties klasėje. Šiame straipsnyje matyti, kad Jėzus, kaip antitipinis Boozas, dirbo ranka rankon kartu su Jaunaisiais Vertaisiais, kad pažadinti vadus į vietą mirusio Machlono. Pasakytų žodžių „Jūs šiandien esate liudytojais“ antitipu yra straipsnio pagalba kvietimas gerųjų Tiesos vadų ir visų Tiesos žmonių būti liudytojais. Tiesos žmonės pasakė: „Mes esame liudytojai“ – taip, kaip tipe pasakė visi žmonės ir vyresnieji. Tai atvaizduoja, kaip gerieji Levitai, Kunigijos vadai ir Tiesos žmonės bendrai pasakė „Amen“ tiems dalykams.

Pareikštas jų palinkėjimas: „VIEŠPATS telaimina, tepadaro moterį, ateinančią į tavo namus kaip Rachelę ir Liją“ – antitipe reiškia, kad žmonės norėtų, kad taip, kaip Jokūbas per Rachelę pradėjo tikrąjį Izraelį arba taip, kaip antitipinis Jokūbas per antitipinę Liją pradėjo dvasinę vardinę bažnyčią – kad taip Jėzus, per Jaunųjų Vertųjų klasę, įkurtų Jaunųjų Vertųjų namus.

Paresas buvo Izraelio namų kunigaikštis, kadangi buvo kilęs iš Dovydo. Tas faktas, kad žmonės ir vyresnieji linkėdami labai norėjo, kad Boozas, išpirkęs Rūtą, įkurtų tokius namus, kaip Pareso, nurodo į tai, kad antitipe žmonės troško, jog Jėzus, išpirkęs Jaunųjų Vertųjų klasę, pažadintų ir iškeltų kunigaikščius Tūkstantmetyje (Ps. 45:16).

Boozas, imantis Rūtą sau į žmonas, yra tipu Viešpaties, prijungiančio Jaunųjų Vertųjų klasę prie Savęs, kad pažadinti joje vadus; o faktas, kad Boozas ir Rūta susilaukė sūnaus, nurodo į tai, kad Jėzus su Jaunaisiais Vertaisiais iškėlė vadų dėl Jaunųjų Vertųjų klasės.

Tipe moterys, sakančios Noemi „Palaimintas VIEŠPATS, kuris nepaliko tavęs be giminaičio – įpėdinio“ atvaizduoja pasišventusius Dievo žmones, sveikinančius Didžiosios Minios narius, parodančius jiems, kad jie jau turi įpėdinį iš Jaunųjų Vertųjų vadų tarpo, kuris ėmė vystytis, augti tuo-

jau po to, kai Jėzus priėmė pas Save Jaunuosius Vertuosius, norint duoti sūnų. Jų paskelbimas, kad tas vaikas bus pagalba net sulaukusiems senyvo amžiaus, reiškia pasišventusius įtikinėjančius ir drąsinančius Didžiosios Minios narius, kad šitie vėliau atsiradę Jaunieji Vertieji bus paguoda jiems. Moterys, sakančios: „Juk ji pagimdė tavo marti, kuri myli tave, ir yra tau daugiau negu septyni sūnūs“, nurodo į tai, kaip pasišventusieji įtikinėjo Didžiosios Minios narius, kad Jaunieji Vertieji myli Didžiąją Minią.

Tai, kad Noemi paėmė tą kūdikį parodo, kad Didžioji Minia mylėjo Jaunųjų Vertųjų vadus. O tai, kad Noemi, paėmusi kūdikį, pridėjo prie savo krūtinės ir jam tapo aukle, parodo, kaip Didžioji Minia maitino Dievo Žodžio pienu visus naujus Jaunuosius Vertuosius, kurie buvo laimėti Jėzaus dėka. Moterys, sakančios Noemi, kad gimė jai sūnus, atvaizduoja, kaip pasišventusieji sakė Didžiajai Miniai, kad ji paveldėjo sūnų kaip tik per savo draugus iš Jaunųjų Vertųjų, kad užimtų vietą Machlono tipe ir antitipe. Tai, kad moterys pavadino tą kūdikį Obedo vardu (Obedas reiškia *nuolankus tarnas*) nurodo į tai, kad Jaunieji Vertieji yra klasė tarnų Didžiosios Minios atžvilgiu. Ta mintis, kad jie yra tarnais Levitų, taip pat yra nurodyta varde Abed-Nego, kuris reiškia „*tarnas pasiuntinys*“; taip pat tai parodo faktą, jog Jaunieji Vertieji turi tarnauti Mažajam Būreliui, kaip Dieviškajam Kunigijos pasiuntiniui, o taip pat ir Didžiajai Miniai, kaip Dieviškam Levitų pasiuntiniui.

Aprašymas šios istorijos tuo ir baigiasi, nes paskutinėje šio skyriaus dalyje seka genealogija. Išanalizavome Rūtos knygą; yra tai nuostabi knyga ir turiu viltį, kad tai yra palaiminimu tiek mūsų širdims, tiek ir protams. Kadangi čia, Charleroi (Belgijoje), jūs esate Jaunieji Vertieji, pagalvojau, kad būsite labai patenkinti sužinoję, kad Biblija yra paminėjusi ir jus. Dėl to ir kalbėjau ta tema. Aišku, kalbant apie Rūtą, kuri yra tipu Jaunųjų Vertųjų, reikia atsiminti daugelį dalykų, apie jų lojalumą Dievo žmonėms ir Tiesai, apie jų nuolankumą ir pasitikėjimą Viešpačiu. Visa tai yra girtini, garbingi paliudijimai Jauniesiems Vertiesiems. Palaimingos privilegijos, kurias Dievas paliko rezerve antitipinei Rūtai, turėtų padrąsinti visus, kurie turi viltį atsirasti Jaunųjų Vertųjų klasėje, kad jie pilnai įvykdytų savo pasišventimo bėgimą ir taptų nugalėtojais. Amen.

PT; TP '10,18-22

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(2 Kar. 2:8-14, tęsinys iš D. T. 2011 m., Nr.21, 15 psl.)

PERSPĖJIMAS DĖL NETEISINGO SUPRATIMO SMULKESNIUOSE DALYKUOSE

(71) Neturime suprasti, kad visi, kurie pasiliko Draugijoje, yra Didžiosios Minios nariais, o visi, kurie paliko draugystę su draugais Draugijoje, galiausiai bus Mažajame Būrelyje. Veikiau suprantame, jog čia turime Dievo žmonių bendrą paveikslą, parodantį vien tik tai, koku būdu skelbėjo tarnyba buvo perkelta iš vienos klasės į kitą, nenurodant asmenų ir jų priklausymo vienai ar kitai klasei. Tiktai apie tuos galime tvirtai pasakyti, kad priklauso Eliziejaus klasei, kurie nuoširdžiai bendradarbiavo vykdydami tuos septynis minėtus antitipinius veiksmus, kuriuos Eliziejus įvykdė tipe. Tuo tarpu, tiktai tie iš atsiskyrusių brolių yra Elijo klasės, kurie iš širdies parodė Dievo dvasią ištikimai vykdydami Jo valią. Autorius yra pilnai įsitikinęs, kad daug iš „išrinktųjų“ dar tebėra likę iki šiol Draugijoje, suglumę dėl nepaprastai keistų aplinkybių, susijusių su tuo atsiskyrimu, o savo širdyse, ir daugelyje atvejų savo burna, jie nepritaria dabartinei „esamai valdybai“. Taip pat yra priežasties nuogaštavimui, jog kai kuriems ir iš taip vadinamos „opozicijos“ trūksta Elijo dvasios. Negalvojame taip pat, kad tie, kurie įvykdė tik kai kuriuos, o ne visus iš tų septynių Eliziejaus veiksmų, būtinai priklauso Didžiajai Miniai. Bendrai pasakius, atrodo, kad užbaigtame paveiksle yra parodyti tiktai tie, kurie su pilnu atsidavimu iki galo dalyvavo septyniuose veiksmuose antitipiškai parodytuose 2 Kar. 2:12-14. Turime didelę viltį, kad Viešpats tinkamu laiku atvers akis visiems „tikrai Išrinktiesiems“, kurių daugelis yra suglumę, sumišę ir dėl to pastoviai bei dalinai bendradarbiauja su Draugija; ir taip atveriant akis įvykdys jų išlaisvinimą. Tikime, kad teisingas atsakymas į klausimą: „Ar įvykdžiau iš širdies ir pilnai tuos septynis dalykus, simbolizuojamus Eliziejaus septyniuose veiksmuose ryšium su jo atskyrimu nuo Elijo?“ – bus tas kriterijus, kuris aiškiai išspręs kiekvieno atvejį. Tiek, kiek tai liečia vadus, kurie dėl vienokios ar kitokios priežasties veikė kaip agentai sėdami paklydimą, apgaules, dėl kurių Draugijai pritariantieji buvo suklaidinti dėl neaiškios susidariusios situacijos, tai nuogaštaujame dėl kiekvieno iš jų, jog jie prarado savo karūną. Autorius tiki, kad jau atėjo Viešpaties skirtas laikas, kad broliai, esantys už ar prieš Drau-

giją, būtų supažindinti su tikra dalykų padėtimi. Dėl to aiškiai, bet su meile, jis pateikia tai, kas jam ir kitiems atrodo esant maistu tinkamu laiku, ryšium su ta situacija. Te Viešpats laimina kiekvieną, naudojantį tą maistą!

PERSKYRIMAS DAR NĖRA UŽBAIGTAS

(72) Kai kurie iš mūsų brangių brolių prašė paaiškinti, kaip suderinti mūsų mintis apie mokymą, įrodantį, kad perskyrimas antitipinio Elijo ir Eliziejaus jau įvyko, su mokymu, jog atsiskyrimas Mažajo Būrelio ir Didžiosios Minios nėra dar užbaigtas. Tikėdami, kad šitie paklausimai yra skatinami nuo Viešpaties, atsakome taip: Tą patį dalyką Dievas nušviečia Biblijoje iš įvairių požiūrio taškų, panaudodamas skirtingus tipus ir paveikslus, kaip pavyzdžiui – Rachaba yra tipu Didžiosios Minios iš vieno požiūrio taško, Lotas – iš kito, Helis – iš trečio, Paikos Mergaitės – iš ketvirto, Eliziejus – iš penkto ir t.t. (Žiūrėti P1, 174 psl., paskutinis paragrafas). Jeigu šią taisyklę turėsime galvoje, tai šie du tvirtinimai taps mums aiškūs. Atskyrimas Elijo ir Eliziejaus *nesimbolizuoja* atskyrimo Mažajo Būrelio ir Didžiosios Minios *iš visų požiūrio taškų*; ir todėl čia neparodo atskyrimo kiekvieno pavienio asmens iš tų dviejų klasių. Elijas, tikriau sakant, simbolizuoja Mažąjį Būrelį *kaip klasę jos tarnyboje kaip Dievo skelbėjo vardiniam Dvasiniam Izraeliui*, o Eliziejus, kol jie buvo kartu, simbolizuoja Didžiąją Minią *kaip neapreiktą klasę, būsimą Elijo įpėdinį*, o po jų perskyrimo – kaip tikrąjį tesėją ir įpėdinį *Dievo skelbėjo pareigose vardiniam Dvasiniam Izraeliui*. Dėl tos priežasties turime laukti, kad jų perskyrimo antitipe nebus parodyta, kaip kiekvienas asmuo individualiai elgsis to perskyrimo metu, bet bus parodyta, koku būdu Didžioji Minia, kaip *klasė*, gaus apsiaustą, t.y., valdžią būti Dievo skelbėju vardiniam Dvasiniam Izraeliui, ryšium su perskyrimu tų klasių *kaip tokių*. Kadangi tai liečia *klases kaip tokias*, o ne visus asmenis individualiai iš tų dviejų klasių anksčiau minėtoje tarnyboje, tai neturime laukti paliudijimo, kaip antitipinio Elijo ir Eliziejaus atskyrimo metu kiekvienas Mažajo Būrelio narys bus atskirtas nuo Didžiosios Minios narių. Tai stengėmės pabrėžti ankstesnėje pastraipoje. Bet ko turėtume laukti ir ką matėme antitipe, yra tokie dalykai: 1) Mažasis Būrelis, *kaip toks*, prarado kontrolę vieša-

jam darbui; 2) Didžioji Minia, *kaip tokia*, įgijo tą kontrolę; 3) įvyko perskyrimas tų dviejų klasių; 4) įvyko individualus atskyrimas daugelio asmenų iš tų dviejų klasių; 5) nepritarimas širdimi Didžiosios Minios vadų elgesiui ir veikimo būdai, iš daugelio Mažojo Būrelio narių pusės, kurie dar nėra atsiskyrę iš vidaus, t.y., neatsiskyrė nuo ryšių ir draugystės su Draugijos vadais jų darbe; (6) sumišimas ir susipainiojimas daugelio iš Mažojo Būrelio narių pradeda mažėti, palaipsniui pradedamos suprasti sąlygos ir įvykiai po Biblinio jų išaiškinimo; 7) ir pabaigoje, ypatingas ir visiškas išsipildymas kiekvienos smulkmenos, nurodytos tų klasių tipe. *Mes matėme visus tuos dalykus*. Dėl to suprantame, kad Elijo ir Eliziejaus antitipinis perskyrimas iš tikrųjų ir jau tikrai įvyko, nors dar nevysiškai užsibaigė tarp visų asmenų individualiai.

(73) Kituose tipuose Viešpats parodo mums dar kitus Mažojo Būrelio ir Didžiosios Minios perskyrimo aspektus. Vienas iš jų, tai Pasaulio Vyriausiasis Kunigas vedantis tolyn Azazelio ožį; dar kitas yra pašventimas Levitų (Sk. 8:5-26), ir bendras aprašymas jų, bei jų atliekamo darbo, skirtingai nuo Kunigų ir jų vykdomo darbo (Sk. 3:4; 7:1-9). Pirmame tipe Pasaulio Vyriausiasis Kunigas yra parodytas kaip pasipriešinantis Azazelio Ožio klasės klaidoms doktrinoje ir praktikoje – t.y., jų revoliucionizmui – ir tokį besispyrijantį atiduoda į tam paskirto žmogaus rankas. Tiksliai tie, kurie ištikimai dalyvavo tame darbe, ištverdami jame iki pabaigos, o ne laikinai dirbę kurį laiką, yra dalis to Pasaulio Vyriausiojo Kunigo. Kiekvienas, kuris nustoja dalyvauti tame darbe iki galo, nėra įtrauktas į tą pabaigtą paveikslą. Antitipas Vyriausiojo Kunigo, išvedančio Azazelio ožį, dar nėra iki galo užbaigtas, bet pradedant nuo Didžiosios Britanijos tas procesas tęsiasi nuo 1916 metų lapkričio pabaigos. Kai kurie Aukščiausiojo Kunigo nariai sąmoningai vis dar nedalyvauja Azazelio Ožio išvedime. Galiausiai visi iš jų bus ištraukę į tą darbą, kol jis bus užbaigtas visiškai. Levitų tipe duodama mums daugiau smulkesnių detalių, liečiančių antitipą, nors tai liečia ne atskirus asmenis, bet tai taip pat yra išsipildymo procese, kuris dar nepasibaigęs. Kada jis pilnai užsibaigs, kiekvienas Levitas individualiai bus savo tinkamoje vietoje ir kiekvienas Kunigas individualiai bus savo vietoje ir kiekvienas bus atpažintas kaip toks. Dėl tos priežasties, negalime dabar vienareikšmiškai tvirtinti dėl kiekvieno individualaus atvejo, kuris yra antitipiniu Kunigu, o kuris yra antitipiniu Levitu. Tačiau kiekvienas Naujas Kūrinys, kuris yra revoliucionierius arba karštas šalininkas, revoliucionierių rėmėjas, yra Levitas, kadangi Kuni-

gai, kaip išrinktieji, niekada negarbino Baalo ir jo nebučiavo (1 Kar. 19:18; Rom. 11:4).

(74) Bet galime sau įsivaizduoti, kad kai kurie pasakys, jog autorius teisia, kai pateikė mintį, kad Draugijos vadai ir visi Nauji Kūriniai, uoliai ir su atsidavimu bendradarbiavę su jais tame padalijimo darbe, prasidėjusiame 1917 metais birželio 27 dieną, tapo apreikšti kaip Didžiosios Minios nariai. Tie, kurie su tuo nesutinka, paremia savo požiūrį 1 Kor. 4:5. Mes pilnai sutinkame su šio teksto pamokymu ir turime šių išspėjimų klausyti. Kas tik teisia *anksčiau*, nelaukia, kol Viešpats paskelbia aiškiai Savo teismą, tas nesilaiko duoto Viešpaties įsakymo, ir yra atsakingas už blogas tokių spėjimų, prielaidų pasekmes. Tačiau šis minėtas tekstas nedraudžia, bet įsako *paskelbti Viešpaties teismą po to*, kai Jis nušviečia, kas paslėpta tamsoje, ir atskleidžia širdžių sumanymus (1 Kor. 4:5). Ištikimas Dievo vaikas lauks, kol bus apreikštas Viešpaties teismas, o kai aplinkybės reikalaus paskelbti aiškiai parodytą Viešpaties teismą, ištikimas Dievo tarnas galės jį paskelbti. Neužmirškime, kad teismas, prasidėjęs nuo Dievo namų (1 Pt. 4:17,18), tęsiasi per visą Paruzijos Kristaus antrojo Atėjimo laikotarpį, ir Viešpats atskleidė širdžių sumanymus ir apšvietė paslėptus tamsos dalykus, aiškiai nurodė pasišventusius, kurie išsaugojo pasišventimo dvasią iš vienos pusės, iš kitos pusės tuos, kurie tą dvasią prarado, ir tuo būdu akivaizdžiai parodė, kas yra Antros Mirties klasėje. Tiesos žmonių tarpe buvo vadai, atmetantys Atpirkimą ir savo dalyvavimą Aukoje už nuodėmę, kurie tuo parodė, kad priklausė Antros Mirties klasei. „Tas Tarnas“ ne kartą paminėjo jų vardus, pastebėdamas, kad jie buvo Antros Mirties klasėje. Tokiu būdu, jis nevykdė uždrausto teismo, nes laukė, kol Viešpats Savo teismą aiškiai parodys. Panašiai ir per visą tą (Paruzijos) Viešpaties Antrojo Atėjimo laikotarpį, Jis akivaizdžiai parodė skirtumą tarp vardinės ir tikrosios Bažnyčios. Taigi, tai nebuvo uždraustasis teismas paskelbiant, kad vardinė Bažnyčia ir visi jos agentai, atstovai nustojo buvę Dievo skelbėjais. Taip pat smogimo į Jordaną metu, uždraustu teismu nebuvo skelbimas apie nuosprendį ir aprašytąjį teismą pagal Ps. 149:5-9 eil., nes to reikalavo pareigos.

(75) Maždaug nuo to laiko, kai mirė „Tas Tarnas“, mes jau gyvename Antrojo Atėjimo Epifanijos laikotarpyje. Taip kaip *Paruzijos* laike Viešpats aiškiai parodė nedievobaimingus – Antros Mirties klasę – pasiremiant 1 Pt. 4:18; Ps. 1:1, taip ir dabar parodo, pagal tas eilutes, nusidėjėlius – Didžiosios Minios klasę. Dar prieš tą laiką, Viešpačiui neapreiškus tai aiškiai, būtų nuodėmė nurodyti į ką nors kaip į Didžiosios Minios narį; ir sutinkamai

su tuo, mūsų Pastorius tvirtai laikėsi tos taisyklės, įspėdamas ir mus susilaikyti nuo teisimo kitų iki *apreiškimo laiko*. Taigi, jų apreiškimas tapo jau įvykusiū faktu, o kadangi yra būtina apsaugoti kaimeinę nuo tokių vadų, kurie tapo parodyti kaip Didžiosios Minios nariai, teisinga yra paskelbti juos esančius Didžiojoje Minioje. Dabar gyvename laike, apie kurį „Tas Tarnas“ kalbėjo Z. 1916, 264 psl., 1 stulp., 1 paragr. (R5950, 1 stulp., 4 paragr.): „*Po to [po perskyrimo, bet dar prieš viesulą] Elijo klasė, t.y., Mažojo Būrelio klasė, taps aiškiai apreikšta, atskirta ir skirtinga, nei Didžioji Minia*“. Pastoralinės Biblijos Instituto leidžiamasis Komitetas bandomajame numeryje „Biblijos Vėliava“ ir 1 numeryje „Karalystės Šauklys“ iškėlė labai teisingą mintį, kad gyvename Kristaus Antrojo Atėjimo Epifanijos laike. Su nustebimu galime paklausti, kaip tą mintį jie sugėba suderinti su kita jų paskelbta mintimi, jog nebuvę jokios šviesos nuo to laiko, kai išėjo „Tas Tarnas“? Kadangi gyvename aiškaus apšvietimo laikotarpyje, todėl yra akivaizdu, kad Tiesa turi šviesti vis aiškiau ir aiškiau.

(76) Taigi, Epifanija (ryškiai šviečiantis) yra laikotarpis, kuriame Didžioji Minia yra aiškiai parodyta kaip skirtinga ir atskirta nuo Mažojo Būrelio (1 Kor. 3:11-15). Viešpats pradėjo vykdyti tą Epifanijos darbą, duodamas tuos pirminius Epifanijos šviesos spindulius, atidengdamas kai kurių brolių opozicines ambicijas dar tą pačią dieną tiek Anglijoje, tiek ir Amerikoje, t.y., abiejuose Betelio namuose 1916 metų spalio 16-tą, ir pradėjo juos aiškiai rodyti Biblinėje prasmėje maždaug po keturių mėnesių Anglijoje. Todėl pasakymas apie Draugijos šalininkus, kurie Epifanijos šviesoje akivaizdžiai parodyti, kad yra Didžiosios Minios nariais, nėra uždraustas teisimas. Nepaskelbimas apie tokią situaciją būtų toks pat žalingas, kaip ir paskelbimas prieš laiką, kadangi Viešpats Savo teismą jau apreiškė. Yra daug priežasčių manyti, jog didelę žalą patirtų Dievo žmonės, jeigu tai būtų nutylima, nepaskelbiant jiems, kaip tai bandė daryti Pastoralinio Biblijos Instituto Komitetas ir daugelis jo rėmėjų po to, kai Viešpats jau aiškiai paskelbė Savo nuosprendį. Todėl ne tik yra leistina tokiose aplinkybėse, bet yra netgi pareiga dėl Mažojo Būrelio apsaugojimo, teisti ne *prieš* laiką, bet *po* laiko.

ESANTIS LAIKO TARPAS AIŠKIAI PARODYTAS

(77) Aukščiau buvo pateiktas faktas, nors nepatvirtinome įrodymais, bet parodėme jo harmoniją su Bibliniu panaudojimu kitais atvejais, kad nors Elijo ir Eliziejaus tipinis paveikslas (2 Kar. 2:11-14) to neparodo, bet antitipas aiškiai įrodo, kad yra tam tikros trukmės laiko tarpas tarp antitipinio Elijo ir Eliziejaus perskyrimo, ir tarp Elijo pakilimo

į dangų, kurio metu vyko antitipiniai veiksmai vadovaujant antitipiniam Eliziejui. Ir todėl, antitipinis Elijas dar ilgai liko žemėje po to, kai antitipinis Eliziejus gavo apsiaustą. Dabar, to patvirtinimui, norime duoti visą eilę įrodymų.

(78) Tikime, kad faktai aukščiau aprašyto išbandymo patvirtina, kad tas dalykas vyko kaip tik taip. Įrodėme visišką atitikimą tipinio paveikslu su antitipu, ryšium su Eliziejaus septyniais tipiniais veiksmais, aprašytais 2 Kar. 2:12-14, ir ryšium su Draugijos rėmėjų veiksmais ir poelgiais. Mažasis Būrelis, kaip rodo patirtis, dar nepaliko pasaulio viesule, kurio dar nėra. Tačiau atsiminkime, kad visos įvykių smulkmenos, parodytos atskiriant tuos du Pranašus, kaip ir įvykiai įvykę prieš atskyrimą, turėjo savo vietą antitipe aukščiau aprašytuose įvykiuose. Taigi, antitipe yra toks laiko tarpas, nes tai patvirtina tam tikri įvykių faktai. Iš to seka, o ir faktai aprašyto išbandymo parodo, kad tarp atskyrimo antitipinio Elijo ir Eliziejaus, ir Elijui paliekant žemę, praėjo tam tikras laiko tarpas, kurio metu buvo atliekamas antitipinis Eliziejaus tarnybos darbas.

(79) Psalmė 46:1-4 parodo, kad Mažasis Būrelis bus žemėje per visą revoliuciją (1 Kar. 19:11,12). Taigi, būdami kūne, bus liudininkais revoliucijos, kuri sunaikins simbolinį slibiną, žvėrį ir žvėries paveikslą (rašyta 1918 m.; vert. past.). Apr. 16:18-20 ir 18:9 akivaizdžiai parodo, kad revoliucija sunaikins tas institucijas; o Jordanas atvaizduoja tautas sugrupuotas tose organizacijose ir darbo organizacijose. Todėl, revoliucija sunaikins simbolinį Jordaną; ir dėl to abu smogimai į Jordaną turi įvykti dar pirma revoliucijos: 1) kadangi po revoliucijos nebus jokio Jordano, kad į jį galima būtų smogti, 2) kadangi revoliucinės sąlygos nebeleis vykdyti smogimo į Jordaną revoliucijos metu, ir 3) kadangi sunaikinimo nuosprendis toms institucijoms turi būti paskelbtas dar pirma jų sunaikinimo. Dėl tos tad priežasties, smogimas antitipinio Eliziejaus turi taip pat įvykti pirma revoliucijos, o taip pat jis turi turėti antitipinį apsiaustą prieš revoliuciją. Mažasis Būrelis irgi nepaliks pasaulio anksčiau kaip tik pačioje pradžioje anarchijos, todėl aiškiai matyti, kad Eliziejus gauna Elijo apsiaustą dar kažkiek laiko prieš Elijui paliekant žemę ir paimant jį į dangų. Taigi, yra tam tikras laiko tarpas tarp atskyrimo antitipinio Elijo ir Eliziejaus, ir Elijui paliekant žemę, kurio metu atliekami veiksmai, parodyti Eliziejaus tarnyboje.

(80) Dar yra ir kitas argumentas, įrodantis, jog Eliziejus turės tą apsiaustą dar prieš revoliuciją. Tik ką įrodėme, kad revoliucionieriai sunaikins tą slibiną, žvėrį ir žvėries paveikslą. Tų institucijų sunaikinimas yra pavaizduotas visos Achabo šei-

mos sunaikinimu (2 Kar. 9 ir 10). Pats Achabas reiškia slibiną – Europą kaip autokratiją; Achazijas, jo sūnus, simbolizuoja slibiną kaip Europą, susidedančią iš daugelio atskirų tautų, veikiančių nepriklausimai viena nuo kitos; tuo tarpu Joramas, atrodo, simbolizuoja slibiną – Europą, kaip Valdžių, Valstybių Susitarimą, egzistuojantį maždaug jau apie 120 metų. Likusieji Achabo vaikai, matyt, simbolizuoja visas atskiras arba įkurtas valdžias, daugiau ar mažiau susijusias su slibinu toje minėtoje fazėje. Jezabelė simbolizuoja žvėrį ir žvėries paveikslą (P 2, 256; P 4, skyrius „Armagedono kova“, antras stulpelis, nuo viršaus). Jehu revoliucijos metu išžudė Achabo šeimyną. Kaip tik revoliucionieriai sunaikins paskutinę minėtą slibino fazę, o taip pat ir žvėrį bei jo paveikslą, nes yra su jais susiję, panašiai tokiu pat būdu kaip ir Jehu, revoliucionierius, buvo susijęs su jų tipais. Todėl Jehu atvaizduoja revoliucionierius. Grįždami prie 2 Kar. 9:1-10, sužinome, kad Eliziejus kiek mažiau nei dvylika metų po to, kai gavo apsiaustą, patepė Jehu, per savo atstovą, kad tas taptų revoliucionieriumi. Vadinasi, antitipinis Eliziejus turėjo gauti apsiaustą dar kurį laiką prieš revoliuciją, kadangi tai jis patepė revoliucionierius. Kadangi Elijo klasė neturi palikti pasaulio anksčiau, kaip tik pačioje pradžioje anarchijos, tai antitipinis Eliziejus jau turi tą apsiaustą gana ilgą laiką prieš antitipiniam Elijui paliekant šį pasaulį. Vadinasi, antitipe yra tam tikros trukmės laikotarpis tarp perskyrimo antitipinio Elijo ir Elizejaus, ir tarp antitipinio Elijo palikimo šį pasaulį, o tame laikotarpyje įvyksta antitipiniai Elizejaus veiksmai, aprašyti 2-oje Karalių knygoje.

APREIŠKIMO 16:17 ŽINIA

(81) Remiantis *Berėjietiškais komentarais*, Apreiškimo 16:17 patvirtina, kad Didžioji Minia, *kaip tokia*, skelbs ir platins savo žinią – tai kas buvo septinto dubens viduje, o tai, sutinkamai su 18-20 eilutėmis, įvyksta anksčiau, dar prieš revoliuciją. Turėjimas tokios valdžios, kad galima būtų vykdyti žinios platinimo misiją, reiškia, kad turėjo egzistuoti Didžioji Minia, *kaip tokia*, ji turėjo būti atskirta nuo Mažojo Būrelio, ir jai reikėjo turėti apsiaustą. Tos eilutės yra taip pat dar vienas įrodymas, kad Didžioji Minia turės antitipinį apsiaustą dar žymiai anksčiau, negu Elisas paliks šią žemę, kas įvyks tik anarchijos pradžioje, jau po revoliucijos, kuri prasidės tuojau, išliejus Didžiajai Miniai, *kaip tokiai*, savo septintąjį dubenį. Iš

tikrųjų, šis argumentas patirto išbandymo šviesoje įrodo, kad antitipinis Eliziejus turės antitipinį apsiaustą prieš pasibaigiant karui. Tas argumentas aiškiai įrodo apie laiko tarpo buvimą tarp antitipinio Elijo ir Elizejaus perskyrimo, ir paėmimo antitipinio Elijo į dangų, ir apie šitame laiko tarpe atsitikusius įvykius, parodytus Elizejaus tarnyboje. Autorius tiki, kad „Pasibaigusi Paslaptis“ yra tas septintasis dubuo *nešvarioje būsenoje*. Atrodo, kad C. J. Woodworth daug dėjo pastangų perdėti įvertindamas tos savo knygos misiją, t.y., VII Tomo, ieškodamas ir atrasdamas tiek daug vietų Apreiškime ir kitose Biblijos vietose, kur esą paminėta ta knyga, apie šešiasdešimt įvairių apibūdinimų, tokių kaip „vežimas“, ir t.t., ir t.t., ir t.t. Autorius mano, kad vienintelė tiesioginė nuoroda, liečianti VII Tomą, randasi Apreiškimo knygoje 16 skyriuje, 17 eilutėje, simbolikoje parodant tai septintuoju dubeniu. Jis atlieka nemalonų darbą Babilonui. Toje knygoje demaskuojančios ir griauinančios tiesos iš tikro smogė Jordanui ir baudė Babiloną; ir tiek, kiek autorius gali pastebėti, tai yra vienintelė tos knygos misija, verta Dievo pripažinimo. Tas veikalas visai netinka dvasiniam Mažojo Būrelio statymui, bet yra vienas iš tų elementų stipraus paklydimo, kuris apgavo, įpainiojo į pinkles Didžiąją Minią. Apreiškimo 16:17 pasakyme „Įvyko“, o tai buvo Didžiosios Minios pranešimas, randame pranašystę, įrodančią, kad Didžioji Minia turėjo paskelbti užbaigtą Mažojo Būrelio komplektavimą, ką ir padarė VII Tomas, kai paskelbė, kad tai artėja. Kai kurie Draugijos vadai su įsitikinimu paskelbė sukomplektavimo pabaigą 1918 metų Paschos metu Brooklyn Konvencijoje. Knygos pavadinimas „Užbaigta Paslaptis“ buvo taip autorių ir bendradarbių parinktas, kad atitiktų tai pasiuntinystės žiniai „Įvyko“, tai reiškia užsibaigė. Didžioji Minia, pagal šią eilutę, pirmieji paskelbė, kad antspaudavimas visų išrinktų tapo užbaigtas: „Įvyko“, kas, pagal juos, buvo užbaigta maždaug Paschos metu 1918 metais. Autoriaus požiūriu, jų data yra apie du metus pavėlavusi. Yra tvirti akivaizdūs Bibliniai įrodymai, kad visi išrinkti jau buvo užantspauduoti savo kaktose dar prieš išeinant „Tam Tarnui“ už uždangos; ir viena ištrauka parodo, kad tai užsibaigė iki Paschos 1916 metais. Įvairias tų įrodymų smulkmenas esame jau pateikę 1929 metų rugpjūčio mėnesio Dabartinės Tiesos straipsniuose.

PT88,59, 68-69; E 3, 121-132;

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius: Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425–2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>